

Съзаклетници въ с. Дѣдово.

(По З. Стояновъ).

— Азъ бѣхъ опрѣдѣленъ за помощникъ на *апостолитъ* въ Панагюрското революционно окръжие. Воловъ замина къмъ една страна на окръжието, Бенковски — къмъ друга. Азъ се опжихъ къмъ Рупчанско. Слѣдъ като кръстосахъ 3—4 села, трѣбваше да отида и въ с. Дѣдово. Моя водачъ — селянинъ се казваше Григоръ.

Надвечеръ ние пжплѣхме съ Григора прѣзъ стръмнитѣ долини и урви за селото. Най-напрѣдъ трѣбваше да се отбиемъ въ гората въ колибата на нѣкого си Димо Аргировъ, старъ учителъ въ селото и влиятелно лице, който щѣше да ни каже, въ селото ли ще бжде по-добрѣ да влѣза, или да остана на колибата, гдѣто и да правимъ *събранието*. Даскалъ Димо ме прие много добрѣ. Той ми каза, че трѣбва да влѣза въ селото и то ношно врѣме. Той ни остави въ шумака, а самъ отиде напрѣдъ въ селото да приготви мѣста и да изпрати хора да ни заведатъ.

Студтъ ставаше вече нетърпимъ по тия високи върхове. Едва два часа слѣдъ мръкване двама селяни ме заведоха право въ училището. *Събранието* бѣше почти пълно; около 15 души бѣха въоръжени съ пѣстри кърджалийки пушки, а останалитѣ селяни бѣха отъ най-различна възраст: имаше и 60 годишни старци, и 20 годишни момчета. На чело на това голѣмо